

Met een zucht sloeg ze het laken van zich af, schoof naar de rand van het bed, zette de wekker uit, ging zitten en gooide haar benen over de rand. Met haar hand streelde ze even over het zachte, grijze pluchen speelgoedkatje dat op haar kastje stond. Het was enkele dagen nadat haar vader was overleden bezorgd, en ze koesterde het dat ze had gekregen, met alles wat ze had. Door de jaren heen had hij haar vaker pluchen knuffels gekocht en opgestuurd. Het was zijn manier om haar te laten weten dat hij aan haar dacht als hij weer eens op een van zijn vele zakenreizen was. Door de jaren heen had ze een aardige verzameling opgebouwd en nadat haar dierbare vader was overleden en het knuffeltje was afgeleverd, had ze op haar bed liggen huilen, terwijl ze het beestje dicht tegen haar lichaam aangedrukt hield. Het was net alsof haar vader nog altijd dicht bij haar was geweest. Waarschijnlijk had hij het gekocht voor haar tijdens zijn laatste zakenreis en had het vertraging opgelopen tijdens het transport. Het maakte haar niet uit; ze putte er haar kracht uit en het was het eerste wat ze 's morgens zag als ze wakker werd, en het laatste als ze het licht uitdeed. Ze slikte een brok weg en stond met lichte tegenzin op. Haar hemdje plakte aan haar lichaam vast, waardoor ze naar de badkamer liep en de douche aanzette. Echter, ze wist dat het schone gevoel niet lang zou helpen. Sinds twee weken was er een intense hittegolf, waarbij de dagen net zo heet waren als de lange nachten. Ze stapte onder het lauwe water, waste haar lange, blonde, golvende haren, spoelde het uit voor ze haar lichaam inzeepte en afspoelde, waarna ze al snel de kraan weer dichtdraaide. Er was een watertekort ontstaan door de aanhoudende droogte en warmte, waardoor de waterbedrijven hadden opgeroepen om voorzichtig met het water om te gaan en dit zoveel mogelijk te besparen. Ze droogde haar lichaam af en liep naar haar slaapkamer en trok een setje ondergoed en een zomerjurkje aan dat tot onder haar knieën kwam. Het liefst zou ze een hemdje en een kort spijkerrokje aantrekken, maar

ze moest vandaag werken en was gebonden aan nette kledingvoorschriften. Ze bond haar lange haren in een paardenstaart, maar besloot geen make-up aan te brengen, aangezien deze halverwege de morgen al zou zijn weggesmolten in het benauwde lokaal.

Eenmaal in de keuken zette ze de waterkoker aan, pakte een schaal uit de kast en vulde deze met magere kwark en voegde er wat vers, reeds gesneden fruit uit de koelkast aan toe. Even bleef ze staan voor de open deur en liet de kou over haar lichaam stromen. Ze voelde alweer een zweetdruppel glijden en zuchtte even diep voordat ze de deur weer sloot. De ventilator aan het plafond had moeite om de ruimte te verkoelen. Ze ging aan de tafel zitten en keek uit over de straat, waar ze al enkele van haar burens naar hun werk zag vertrekken. Ze had medelijden met haar buurman die in een driedelig pak naar zijn auto liep, alhoewel hij airconditioning in zowel zijn auto als in zijn kantoor zou hebben. Zo gelukkig was zij niet.

Ze at in stilte haar kwark op, zette het daarna in de gootsteen, schonk een glas thee in en keek door het raam naar de tuin. Het was haar plek van rust. Een plek die ze samen met haar vader had gecreëerd en waar ze van was gaan houden. Vele avonden had ze hier samen met haar vader of haar vrienden doorgebracht, kletsend, genietend van een drankje en een hapje. Ze hield van deze plek, ondanks de pijn van het verlaten van het appartement waar ze met Ryder had gewoond, omdat het op dat moment de juiste stap in haar leven was geweest. Hij had een jonge dame leren kennen die er niet echt van gecharmeerd was dat hij met een andere vrouw samenwoonde, ook al hadden ze haar vaak genoeg verzekerd dat er tussen hen niets anders was dan vriendschap. Het had zijn relatie geen goed gedaan en omdat ze van haar beste vriend hield, had ze besloten te verhuizen. Het was echter al te laat geweest voor zijn relatie, maar ze betreurde het niet. De vrouw had niet bij hem gepast en nadat ze uit elkaar waren, had hij langzaam zichzelf weer teruggevonden met af en toe een scharrel of een wilde nacht. Om een nieuwe start te maken, had haar vader dit huis voor haar gekocht, maar omdat hij vaak in het buitenland verbleef, had ze hem aangeboden om bij haar in te trekken. Eerst had hij getwijfeld, maar uiteindelijk had hij haar aanbod aangenomen, zijn huis verkocht en ze had genoten van hun tijd samen. Ze had haar moeder op jonge leeftijd verloren en daardoor was de band tussen haar en haar vader alleen maar sterker geworden. Haar vrienden Ryder en Abbey waren ook dol op haar vader geweest. Hij was een knappe man, sterk, met een flinke dosis humor, en stond altijd voor iedereen

klaar. Hij was vaak van huis, maar als hij er wel was, had Izzy het gevoel thuis te zijn.

Met een zucht nam ze een slokje van haar thee. Ze miste haar vader nog elke dag en wist dat het lang zou duren voordat de pijn minder zou worden. Ten slotte had ze haar moeder ook al verloren. Hoewel het al jaren geleden was, deed het nog altijd pijn. Ze dronk haar glas leeg, zette het op het aanrecht, liep naar de badkamer om haar tanden te poetsen en haar spullen te pakken voor een nieuwe lange werkdag.

Even later sloot ze haar huis af, stapte in haar oude auto, draaide het raam naar beneden en sprak een schietgebedje uit, in de hoop dat haar auto haar vandaag niet in de steek liet. Tot haar opluchting startte de auto in één keer en reed ze achteruit de oprit af. Even later was ze op weg naar de school waar ze sinds twee jaar werkte en ondanks de hitte verheugde ze zich stiekem op een dag met haar leerlingen, die soms lief, maar ook vaak ondeugend waren. Met de muziek op de achtergrond begon ze mee te zingen en richtte ze haar aandacht op het verkeer voor haar, zich voorbereidend op een nieuwe dag.

Vanuit zijn kantoor in het enorme landhuis keek Milo naar de man tegenover zijn bureau en leunde achterover in zijn leren stoel. Op zijn gezicht lag een ontevreden blik, maar de man voor hem was niet onder de indruk en keek nonchalant terug. Hij liet adem los en keek de man scherp aan. "Wat bedoel je met dat Jimmy achterloopt met leveren en betalen?" Hij stond op uit zijn stoel, liep om zijn enorme houten bureau, leunde ertegenaan, liet zijn handen rusten op de rand en keek strak vooruit. De man in de luxe fauteuil haalde zijn schouders op en keek hem aan.

"Wat ik zeg, Jimmy loopt achter. We hebben al weken niets van hem ontvangen, hij is niet bereikbaar en hij reageert nergens op."

Milo schudde even zijn hoofd. "Ik kan me niet voorstellen dat Jimmy ons bedriegt, Glenn, daar is hij te slim voor. Die man werkt al jaren voor deze familie. Hij heeft er meer dan genoeg geld mee verdiend en is niet zo dom om mij kwaad te maken." Met een soepele beweging stond hij op en liep naar de deur die het kantoor met de tuin verbond. "Ik denk dat we Jimmy maar eens een bezoekje moeten brengen om hem eraan te herinneren dat hij mij niet moet belazeren, daar hou ik niet van."

Hij sloeg zijn armen over elkaar, waardoor zijn brede armspieren in beweging